

[Rager.]

slag, først til § 4 sammenholdt med § 8. Efter § 8 er det Valutaraadet, der gør Indstilling til Ministeren om, hvilke samlede Importtal der for de enkelte Varegrupper kan stilles til Raadighed for Nyimportører og til Forhøjelse af hidtidige Importtal, samt om Retningslinierne derfor. Dette skal sammenholdes med § 4, der angiver, hvorledes Valutacentralen skal fordele de Beløb, der staaar til Disposition til Import af de Varer, som er paa de bundne Lister. Nu bestaar dette Valutaraad i særlig Grad af Repræsentanter for de i Importen interesserede Erhverv, og jeg har det Indtryk, at man ikke altid hos Erhvervene har truffet netop den Lydhørhed, som samfundsmæssigt kunde ønskes over for Problemet Anerkendelse af Nyimportører. Det forekommer mig, at man til Tider har saboteret Ordningen paa den Maade, at man anbefalede saa mange Nyimportører, at det Beløb, hver enkelt fik, var saa ringe, at det var et meningsløst Beløb. Det er naturligvis en Maade at gaa frem paa, naar man ønsker at sabotere en Ordning.

Jeg ser til min Glæde, at Udvalget har peget paa det Punkt, som jeg nogle Gange har fremhævet, at en Nyimportør bør have saa meget, at han kan drive en Forretning — naturligvis ikke paa Importtallet alene, men paa Importtallet ved Siden af den øvrige Forretning, han driver med Handel med indenlandske Varer, Frilistevarer o. s. v., saaledes at han faar en naturlig Afrunding paa sin Forretning. Men han skal have et Importtal, som kan være til effektiv Nytte, og jeg vil henstille til den højtærede Minister, hvis det skulde vise sig, at det saa stærkt erhvervsmæssigt betonedede Valutaraad var tilbøjeligt til i højere Grad, end Ministeren maatte anse det for at være af samfundsmæssig Interesse, at begrænse Anbefalingen af Nyimportører, at erindre, at Valutaraadet kun gør Indstilling; jeg beder med andre Ord den højtærede Minister om selv at tage Initiativ og, hvis det ikke kan gøres inden for Lovens Rammer, da at søge lovgyldig Hjælp dertil.

Paa samme Maade haaber jeg, at den Omstændighed, at vi nu har forladt baade 1931 og 1934 som Tildelingsgrundlag, vil betyde, at Valutakontoret i stigende Grad vil være i Stand til at ændre paa de forskellige Firmaer tilkommende Importtal under Hensyn til Firmaernes Forretnings Udvikling og Vækst, eventuelt Aftagen. Specielt vilde jeg gerne have, at man naaede til at afskaffe den Levevej, hvorom man siger, at den Mand, der har den, er Valutaattest-

pensionist; hvis vi kunde faa alle Valutaattestpensionister afskaffet, vilde jeg hilse det med Glæde. Det forekommer mig, at disse Mennesker ikke er nogen samfundsnyttig Kaste, og derfor burde de, der ikke udnytter deres Attester virkelig forretningsmæssigt og reelt, saa vidt muligt miste dem.

Til § 5 har jeg en Bemærkning, som man fra forskellig Side har henledt min Opmærksomhed paa, at det maaske kunde være rigtigt at gøre her. Tidligere havde man Attesterne fordelt paa 4 Maaneder, og da gjaldt de i 8 Maaneder; nu bliver Tildelingsperioden 6 Maaneder, men Attesterne bliver ved kun at have 8 Maaneders Gyldighed. Nu skulde man tro, rent a priori, at dette, at man fik en Periode paa 6 Maaneder, var behageligere, og at dette, at de gamle Attester stadig gjaldt i 8 Maaneder, i og for sig blev det samme som tidligere. Men saadan er Forholdet ikke med det, der hedder Rester.

De, der særlig har gjort opmærksom paa dette, er Folk, der importerer tørrede Frugter fra forskellige Lande rundt omkring i Verden, og jeg forstaaer, at Tildelingerne her paa Grund af forskellige Forhold snart kan falde paa det ene Land og snart paa det andet. Nu er der en Mand, der ved en Attestperiodes Udgang har nogle Valutaattester, der gælder — lad os f. Eks. sige for 25 Kasser Rosiner; det kan ikke betale sig at tage 25 Kasser Rosiner hjem, Manden maa vente, til han faar Tildeling igen, for han kan ikke disponere før, da han ikke er sikker paa, om han faar nogen Tildeling, eller til hvilket Land han faar den. Naar han saa faar den nye Tildeling, er den maaske paa 150 Kasser Rosiner, men det kniber med at faa dem inden for to Maaneder, saa medens han tidligere havde den nye Attest og Restattester løbende i 4 Maaneder, har han nu den nye Attest og kun Restattester løbende i 2 Maaneder. Restattesten har maattet lagres længere for at vente paa den nye Attest, alt naturligvis under Forudsætning af, at Varen er en C-Vare og ikke en B-Vare.

Derfor har man spurgt, om denne Frist ikke eventuelt kunde forlænges, og naar jeg derved har henvist til Bemærkningerne til § 5; hvor der netop staaer, at Afvigelser fra 8 Maaneders Fristen, som maatte findes paakrævet, naturligt maa foretages under Hensyntagen til de enkelte Branchers særlige Forhold, saa er Folk ikke altid tilbøjelige til at være overbevist om, at Bemærkningerne danner en alt for integrerende Del af Lovforslaget. Derfor har jeg lovet at benytte Lejligheden til at for-